

יא א מיי פ"ד מהל' מכלות אסרות הלכה ה: יב ב מיי פ"ב מהל' תרומות הלכה ו: יג ג מיי ע"ס (פ"י) הלכה יד ופ"ג הלכה יד:

נסוחת הריב"ן

[א] ולאו ית ממש דוקא אלף דאיכא מן התרומה כוית כבדי ששהיה אלס כדי אכילת פרס משבי לה כאלו כולה הוא תרומה ויבין: [ב] מדלוריימא: [ג] דלאלף כבדי: [ד] ככותהם תרומה ככותי כו': [ה] דמדלוריימא אלף דגן לא תמידי בתרומה אלף דגן מירוש ויזר ופגלן לא דייקין כו':

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] רש"י ד"ה א"ל כו' משבי לה כאלו כולה וכו' ככ"ל: [ב] תו"ה וזית וכו' וכו' לא פסקל. וביב לפסול נמחק וי"ב לטובל: [ג] בא"ד צענייה כבדי אכילת פרס מחייב על האיסור לחודיה מן מייב עד לחודיה נמחק וי"ב האיסור לחודיה לא מחייב ככ"ל א"מ: [ד] ד"ה אי הכי וכו' אלל לרנן וכו' פשיטא ליה דלפני עליה אלל אמה דלוקק טי ככ"ל: [ה] ד"ה שמי וכו' יש כהן פגלן כהן ה"ד ואח"כ מה"ד כ"ל ס"ד: [ו] ד"ה אית פסיה וכו' וי"ל דלא וכו' מרי כתיב מיהת כתיב נמחק. וי"ב ברימא א"מ: [ז] בא"ד נמח מן טולה מיעת כולה נמחק וי"ב כוטיה. א"מ: [ח] בא"ד ובפירק אלו עובדין לימא כספרי. י"ב ע"פ ה"ד ואח"כ מה"ד אלף הגה לתרומת תבלין: [ט] ד"ה שמי וכו' משא"כ הכא כ"ב קופות למייב דשתיב מן חדף אין הימר מנטרף לאיסור דבין ככ"ל א"מ: [י] ד"ה אלף וכו' מיהת למאי דלוקמת לפרט. נמחק מיעת מפרט וי"ב לעיל ככ"ל והוא כדבור הקודם וכפי ההגמו ע"ס ה"ה:

הגהות התוספות

1. ז"ל דלמ"ב. 2. ז"ל בעלמנו כוית. 3. ז"ל ממה. 4. ז"ל דמנטרף. 5. ז"ל לאיסור אומר. 6. ז"ל דלפני. 7. מיעת ביהד נמחק וי"ל צענייה מיהת. 8. ז"ל כמתי. 9. ככ"ל למאי דלוקמת לפרט. והוא הניבן כמנואר כפ"א שישנו שפגלו לדרי התוס' כדבור אכילת דבס ר"י.

פ' הרא"ש

ומשני האי לוקה בכוית דקאמר (לאו) [בגון] דאכל כוית איסור בכדי אכילת פרס שאם אבל פרס מן המקפה דהיינו ד' ביצים אכיל בגויה כוית וק"ל

דכל שיעור אכילת איסור בגון חלב ודם וככותב ביה"כ מצטרף אכילתן בכדי שיעור שהיה זו שאם אבל כחודל חלב וחזר ואכל עד שהשלים לכוית אם אין מתחלת אכילה עד סופה יותר משהיית כדי אכילת פרס באכילה בינוני מצטרף והוי ככילוי אכל בבת אחת וחיוב. וכוית בכדי אכילת פרס מי הוי דאורייתא. במתיהא. הא דאמור רבנן דכוית מצטרף כשיעור שהיית אכילת פרס מי הוי דאורייתא הלכה למשה מסיני כשאר שיעורים דקאמר לוקה אי הכי אמאי פליגי רבנן עליה דר"א בכותת. נהי נמי דלא דרשי כל לרבות עירובו. הא אכיל כוית בכדי אכילת פרס. א"ל הגה לכותת הבבלי דלא אכיל כוית מן החמץ כשיעור שהיית פרס דהא כותת אינו עשוי לאכול אלא לטבל ואי מתרמי ואכיל ליה ממש דהשתא איכא כוית בכדי א"פ בטלה דעתו ולא אכילה היא לאחיובי עלה כך פרש"י בפסחים. וי"מ דאי מתרמי דאכיל ליה ה"ז דחיב אבל לא איירי בהכי. אי משטר קא שטר מטבל בו כדרכו ליכא כוית בכדי א"פ. אלא מאי היתר מצטרף לאיסור אמאי אמרין שאני אומר

(ל) ד"ת ש' דאני' מהה אפי' בכוית לחודיה. אלא הגה לתרומת תבלין דרבנן. דראשיית דגנך תירושך ויצהרך כתיב וכי מספקא לך תלי' לקולא. ב' קופות גדולות ובהן תבואה הויה תרומה דאורייתא:

(6) ז"ל ושי"מ דלפני חייב רק כמות לחוד.

אמר ליה **א**. מאי לוקה עליו דקאמר כגון דלית כוית כבדי אכילת פרס ומשום דלכילה' מן האיסור בעלמנו' לוקה וא"ת הא ניחא לגירסת רש"י דגרס וליצטיל דהשתא משני כיוון דחוינא לוקה על האיסור אלמא לא צטיל לענין איסורא וה"ה דלא ליצטיל גבי עומאה אלל לגי' ר"ת דפריך והא לא הויה ככילה מן התרומה ואין יפסלנה מאי משני השתא הואיל חזר לוקה על האיסור לחודיה כבדי אכילת פרס מ"מ היכי פוסל לתרומה וההיתר [האיך] מנטרף לאיסור לענין מגע והא לענין מלקות אין הימר מנטרף לאיסור וי"ל דלפר"ת ניחא' דה"ק כיון דלענין מלקות מהני ההיתר מנטרף' לאיסור ללקות עליו שהרי אם היה מלקט (עליו) האיסור מתוך המקפה ואוכלו לא היה לוקה עליו שאין דרך אכילה צדק כדפישטו אכילה מנהי היתר שאוכלו עם המקפה לנרפו לאיסור מלקות ה"ג יועיל ההיתר להצטרף לאיסור לאפסולי אע"פ שאין במקום מגעו ככילה גמגום: לא דאיכא כוית כבדי אכילת פרס. שאם אוכל ממנו שיעור פרס שהן ארבע זביצ' יש לו כוית תרומה ולהכי חייב ולא צטיל: **ובזוית** בכדי אכילת פרס דאורייתא היא. אמר הר"ם דלע"ג דמתניתין היא בכריתות (דף יב:). כל אכולים מנטרפים כבדי אכילת פרס הני מילי [ב] לפסול חבז שהוא צענייה אלל שבתערוכות הואיל ואין הימר מנטרף לאיסור יצטיל דגם אם היה מלקט האיסור מתוך ההיתר ואוכלו צענייה כבדי אכילת פרס [ג] ומייבד על האיסור לחודיה ואלע"פ שאין ההיתר מנטרף עמו וע"כ מתמה

וכי כוית כבדי אכילת פרס דאורייתא אפי' ככה"ג ומ"מ קשה לרשב"ם מאי פריך אפילו לא היה כוית כבדי אכילת פרס דאורייתא תיפוק ליה משום טעם כעיקר דהא איהו מיימי בשמון משרת ליתן טעם כעיקר אלמא אוקר' צנות טעם ואינו מתבטל וכ"ש הכא שהעיקר עצמו פת מתבטל ומירך דהשתא ס"ל לאכ"י דטעם כעיקר אינו חייב אלל א"כ אוכל כוית מן הטעם צבת אחת [כגון] שהצליע כוית יין צשני וזמית פת ואוכלו צבת אחת וסבירא הוא שלא יהיה טעם חמור מן העיקר והעיקר עצמו ס"ל השתא שאינו חייב אלל אם אוכלו צבת אחת: **אי הכי אמאי פליגי רבנן עליה דרבי אעזר** בכותת הבבלי. **ס"ד** אמאי דש דש כוית כבדי אכילת פרס צכותה הצבלי ולדידיה ודאי ניחא דההיא מקפה משמע ליה מטעם דהיתר מנטרף לאיסור והיינו ל"א דדריש כל אלל לרננן דלא דרשי כל פשיטא ליה [ד] (דלא) פליגי עליה אלל אמר לוקה דקאמר לר' יוחנן משום סברא ובהא לא אשכחן דלפניו תנאי וא"ת ולימא דכי פליגי רננן עליה דרבי אלעזר צכותה הצבלי היינו כשאינו אוכל מן הכותת רק כוית מנומנס שלא אלל כוית מן האיסור ור' אלעזר מחייב דדריש כל הימר מנטרף לאיסור אלל אם אלל כל כך שהיה ע"ס כוית כבדי אכילת פרס מודו רננן שפיר דמייבד וי"ל דמקאמר התם צפ' אלו עוברין (פסחים מג.). על חמץ דגן גמור ענוש כרת על עירובו בולא כלום משמע אפי' אלל מן הכותת הרבה אמרין דלא מייבדי: **הנהך** לכותת הבבלי דאיכא כוית בכדי אכילת פרס דאי מיישרף שריף ליה. לשון גימוע כמו שורפה חיה (ע"ד דף כט:); צטלה דעמו אלל כל אדם. פסחים (דף מג.). ואי מתרמי אלו מפטע שאין זה דרך אכילה [וגרמא] מ"מ דאי מתרמי הכי דמודו לחייב וצבלי לא איירי: **ואי מיישרף שטר** ליה. מטבל צו [כדכרו]: ליכא כוית כבדי אכילת פרס דאורייתא אמאי אמר שאני אומר. כיון דאי תרומה נפלה לתוך של חולין מייבד מיתה זה האוכלה לא היה לנו לתלות להקל שאין סברא להשי"ם לומר שאין צו כוית כבדי אכילת פרס: **א"ת** ספריים דגרסי אלא מאי היתר מצטרף לאיסור אמאי אמר שאני אומר. [וא"ת] לישני אכ"י אף כי אמר צהיה' דמקפה הימר מנטרף לאיסור היינו כר' אלעזר דדריש כל והך כרננן דלא דרשי כל וי"ל דלא ניחא ליה לאפלוגי מרי צתרי' [ו] כבדי הדדי דאי הך כר' אלעזר הך נמי [ז] כולה ובכרך אלו עוברין לימא כספריים ה': אלל הגה לתרומת תבלין דרבנן. דגן תירוש ויזר כתיב ולהכי תלינן לקולא: **שתי** קופות. ובהן תבואה: ואי ס"ד כו'. ה"ג צשלמא לדרי דלמרינן הימר מנטרף לאיסור [לא אמרין] אלל כשהאיסור רב [עליו] וקשה והלא כותת הצבלי נפיש היתירא ותו גבי מדוכות דדיין ואלא מאי הימר מנטרף לאיסור אמאי אמר שאני אומר לישני ליה משום דנפישו ואלו ואומר רב דודאי צמקום שיש נתן טעם כגון צכותה הצבלי ובמדוכות שהאיסור נתן טעם אזי יהיה ההיתר מנטרף לאיסור [משא"כ הכא צב' קופות] [ז] דכיון שהיתר רבה מיד נתבטל [האיסור] והדין הוא לתלות להקל וא"ת אם כן מה לנו כריכין שאני אומר תיפוק ליה דאף כי נפלה תרומה לתוך חולין צטלה מיד כרוב ויש לומר דהשתא ס"ד דתרומה צומן הוה דאורייתא וצדלוריימא לא תלינן לקולא אי לא תרי טעמי חדא דרביה ועוד דשאני אומר וה"ג [פריך] אר' יוחנן צפ' הערל (גימנות פג.). **א"ל** דרידך דאמרת משום דאיכא כוית בכדי אכילת פרס כי נפישו חו"צין מאי הוי. [תימנן] למאי דלוקמת [ל] דפרש' דמיימי מין צמיו ואלן צו נתן טעם מאי קשיא ליה והא מין צמיו דאורייתא צרובא צטיל וספיר איכא תרי טעמי להיתירא רבייה ושאני אומר [ותירך] לאם איתא דכוית כבדי אכילת פרס דאורייתא צמין צשאנו מיו גס מין צמיו אין לתלות להקל על ידי סמך רבייה דדין הוא שיחמירו צו חכמים כעין חומר' מין צשאנו מיו והיה

אלל משום דלמרינן הימר מנטרף לאיסור: א"ל. הכא היינו טעמא (ט) הואיל חזר לוקה עליו צכות (ט) דאיכא תרומה כוית כבדי אכילת פרס חשיב לה כאלו [א] הויה תרומה וכיון שנגע צו פסל מקום מגעו: **כוית כבדי אכילת פרס מי הוי לה** [דאורייתא]. דמייבדי עלה מלקות: **אלל אין אי הכי אמאי פליגי רננן עליה דר' אלעזר צכותה הצבלי**. דלית ציה קומינתא דנהמא צפרק ואלו עוברין (פסחים דף מג.). דקאמר ועל עירובו בולא כלום הא לא אפשר דלא הוי צבדי אכילת פרס שיעור כוית: **אלל הנה לכותה הצבלי דלית ציה כוית כבדי אכילת פרס אי דקא שריף מיישרף**. שגומע ואלו עד שגומע ממנו כבדי אכילת פרס: **צטלה דעמו אלל כל אדם**. שאין דרך אכילה צדק שאין אדם רגיל לאכולו ועל צענייה לפי שהוא חכם צויתר ולא חייצמו תורה אלל דרך אכילה: **ואי משטר קא שטר**. שטובל צה פיתו לשם לפתן ואוכל. אלל צשום ושמן של תרומה להכי לוקה (ט) צכותה דאיכא [ג] צכות כבדי אכילת פרס דאורייתא: **מדוכות**. שנידוקין לתוכן תבלין: **ואי ס"ד כוית כבדי אכילת פרס הוי חשיב מדאורייתא**. אמאי מקילין צהו כולי האי דלמרת שאני אומר תרומה לתוך תרומה נפלה ולא לתוך חולין והאיכא למיחש שמא נפלה צשל חולין ואיכא כוית כבדי אכילת פרס: **ואלא מאי אמרת הימר מנטרף לאיסור** **הסם נמי אמאי אמרת שאני אומר**. והאיכא למיחש דילמא איכא (י) [צבקייהן] השני תרומה צכות פחות משהו והיתר משלימו לכזית: **אלא הנה לתרומה תבלין דרבנן**. [ולא דייקין צהו צכות כבדי אכילת פרס דמדרבנן הן ולא מחמרינן ציה כולי האי: צשלמא

מאי בודי. מאי לוקה צכות דקאמר, דאיכא כוית בכדי אכילת פרס. שאם אלל פרס ממנה שיעור ארבעה זביצ' יש צו כוית תרומה, וק"ל דכל שיעור אכילת איסור צין כוית של חבז והם וצין כותבת דיו"ה, מנטרפין אכילת השיעור כבדי שהיה זו, ואלל אלל כחודל חבז וחזר וצשל כחודל עד שהשלים לכוית. אם אין מתחילת האכילה ועד סופה יומר משהיית כדי אכילת פרס כבילה ציטומי. מנטרף והוי כמו שאכלו צבת אחת וחייב, ובהך נמי יש כהן תרומה כדי להצטרף כוית כבילה פרס ממנו (פסחים טו.). ואכילת פרס דאורייתא היא. בתמיה, הא דלמור רננן כוית מייבד כשיעור שהיית אכילת פרס, מי הוי מדלוריימא הלכה למשה מסיני כשאר שיעור, דקא אמרנו לוקה ומתלה משום דאיכא כוית מאיסור צר מיהת (שם). אמאי פליגי רבנן עליה דר"א בכותת. נהי נמי דלא דרשי כל לרבות עירובו, הא אכיל מיהא מאיסור כוית כבדי אכילת פרס (שם). הגה לכותת הבבלי. דלא אכיל כוית מן החמץ כשיעור שהיית אכילת פרס, והא כותת אינו עשוי לאכול אלל לעיל, ואי מתרמי ואכיל ליה ממש דהשתא איכא כוית ממהר להצטרף כשיעור אכילת פרס ממנו, בטלה דעתו. ולאו אכילה היא לחיובי עלה (שם). ואי משטר קא שטר, מטבל כמותו כדרכו, ליכא כוית מן החמץ כבדי שהיית אכילת פרס, ששאל כל כוית אכילת פרס ממנה צטיל כמותו לא אלל מן הכותת אלל מעט, או יש זמית או ארבעה, ובההוא פורתא ליכא מן החמץ כוית (שם). שתי מדוכות. שמתבלין מוכין כחוקן פלפלין וצטיל (שם). אלו לתוך אלו. מדוכות. לקרות חולין לור (שם). אמאי אמרין שאני אומר. ותלין לקולא צעון מיתה, ולימא תרומה לתוך חולין נפל וכו' אכ"ל לה איכא כוית תרומה כבילה פרס, אלל ש"מ אי נמי ודאי נפל לא מחייב משום כוית כבדי אכילת פרס אלל מדרבנן, וכי מספקא לן תלינן לקולא (שם). הגה לתרומת תבלין דרבנן. דראשיית דגנך תירושך ויצהרך כתיב (שם). שתי קופות. גדולות וצומן דגן דהויה תרומה דאורייתא (שם). ולפניהן שתי סאין. של פירות (פסחים טו.). ונפלו אלו. הסאין לתוך אלו. הקופות וידוע לנו שהאחד נפל צו ואחד צו ואין ידוע אי זה צו ואי זה צו (שם). מותרין. פירות של קופות החולין, מותרין לור צמתהלה אפילו אין צוקפה כדי להעלות הקאה צלמד ומאה (שם).

תוכן פלפלין וצטיל (שם). אלו לתוך אלו. מדוכות. לקרות חולין לור (שם). אמאי אמרין שאני אומר. ותלין לקולא צעון מיתה, ולימא תרומה לתוך חולין נפל וכו' אכ"ל לה איכא כוית תרומה כבילה פרס, אלל ש"מ אי נמי ודאי נפל לא מחייב משום כוית כבדי אכילת פרס אלל מדרבנן, וכי מספקא לן תלינן לקולא (שם). הגה לתרומת תבלין דרבנן. דראשיית דגנך תירושך ויצהרך כתיב (שם). שתי קופות. גדולות וצומן דגן דהויה תרומה דאורייתא (שם). ולפניהן שתי סאין. של פירות (פסחים טו.). ונפלו אלו. הסאין לתוך אלו. הקופות וידוע לנו שהאחד נפל צו ואחד צו ואין ידוע אי זה צו ואי זה צו (שם). מותרין. פירות של קופות החולין, מותרין לור צמתהלה אפילו אין צוקפה כדי להעלות הקאה צלמד ומאה (שם).

(6) ז"ל ושי"מ דלפני חייב רק כמות לחוד.

(6) ז"ל ושי"מ דלפני חייב רק כמות לחוד.

(6) ז"ל ושי"מ דלפני חייב רק כמות לחוד.

(6) ז"ל ושי"מ דלפני חייב רק כמות לחוד.

(6) ז"ל ושי"מ דלפני חייב רק כמות לחוד.

(6) ז"ל ושי"מ דלפני חייב רק כמות לחוד.

(6) ז"ל ושי"מ דלפני חייב רק כמות לחוד.

(6) ז"ל ושי"מ דלפני חייב רק כמות לחוד.

(6) ז"ל ושי"מ דלפני חייב רק כמות לחוד.

(6) ז"ל ושי"מ דלפני חייב רק כמות לחוד.

(6) ז"ל ושי"מ דלפני חייב רק כמות לחוד.

(6) ז"ל ושי"מ דלפני חייב רק כמות לחוד.

(6) ז"ל ושי"מ דלפני חייב רק כמות לחוד.

(6) ז"ל ושי"מ דלפני חייב רק כמות לחוד.

אלל משום דלמרינן הימר מנטרף לאיסור: א"ל. הכא היינו טעמא (ט) הואיל חזר לוקה עליו צכות (ט) דאיכא תרומה כוית כבדי אכילת פרס חשיב לה כאלו [א] הויה תרומה וכיון שנגע צו פסל מקום מגעו: **כוית כבדי אכילת פרס מי הוי לה** [דאורייתא]. דמייבדי עלה מלקות: **אלל אין אי הכי אמאי פליגי רננן עליה דר' אלעזר צכותה הצבלי**. דלית ציה קומינתא דנהמא צפרק ואלו עוברין (פסחים דף מג.). דקאמר ועל עירובו בולא כלום הא לא אפשר דלא הוי צבדי אכילת פרס שיעור כוית: **אלל הנה לכותה הצבלי דלית ציה כוית כבדי אכילת פרס אי דקא שריף מיישרף**. שגומע ואלו עד שגומע ממנו כבדי אכילת פרס: **צטלה דעמו אלל כל אדם**. שאין דרך אכילה צדק שאין אדם רגיל לאכולו ועל צענייה לפי שהוא חכם צויתר ולא חייצמו תורה אלל דרך אכילה: **ואי משטר קא שטר**. שטובל צה פיתו לשם לפתן ואוכל. אלל צשום ושמן של תרומה להכי לוקה (ט) צכותה דאיכא [ג] צכות כבדי אכילת פרס דאורייתא: **מדוכות**. שנידוקין לתוכן תבלין: **ואי ס"ד כוית כבדי אכילת פרס הוי חשיב מדאורייתא**. אמאי מקילין צהו כולי האי דלמרת שאני אומר תרומה לתוך תרומה נפלה ולא לתוך חולין והאיכא למיחש שמא נפלה צשל חולין ואיכא כוית כבדי אכילת פרס: **ואלא מאי אמרת הימר מנטרף לאיסור** **הסם נמי אמאי אמרת שאני אומר**. והאיכא למיחש דילמא איכא (י) [צבקייהן] השני תרומה צכות פחות משהו והיתר משלימו לכזית: **אלא הנה לתרומה תבלין דרבנן**. [ולא דייקין צהו צכות כבדי אכילת פרס דמדרבנן הן ולא מחמרינן ציה כולי האי: צשלמא

מאי בודי. מאי לוקה צכות דקאמר, דאיכא כוית בכדי אכילת פרס. שאם אלל פרס ממנה שיעור ארבעה זביצ' יש צו כוית תרומה, וק"ל דכל שיעור אכילת איסור צין כוית של חבז והם וצין כותבת דיו"ה, מנטרפין אכילת השיעור כבדי שהיה זו, ואלל אלל כחודל חבז וחזר וצשל כחודל עד שהשלים לכוית. אם אין מתחילת האכילה ועד סופה יומר משהיית כדי אכילת פרס כבילה ציטומי. מנטרף והוי כמו שאכלו צבת אחת וחייב, ובהך נמי יש כהן תרומה כדי להצטרף כוית כבילה פרס ממנו (פסחים טו.). ואכילת פרס דאורייתא היא. בתמיה, הא דלמור רננן כוית מייבד כשיעור שהיית אכילת פרס, מי הוי מדלוריימא הלכה למשה מסיני כשאר שיעור, דקא אמרנו לוקה ומתלה משום דאיכא כוית מאיסור צר מיהת (שם). אמאי פליגי רבנן עליה דר"א בכותת. נהי נמי דלא דרשי כל לרבות עירובו, הא אכיל מיהא מאיסור כוית כבדי אכילת פרס (שם). הגה לכותת הבבלי. דלא אכיל כוית מן החמץ כשיעור שהיית אכילת פרס, והא כותת אינו עשוי לאכול אלל לעיל, ואי מתרמי ואכיל ליה ממש דהשתא איכא כוית ממהר להצטרף כשיעור אכילת פרס ממנו, בטלה דעתו. ולאו אכילה היא לחיובי עלה (שם). ואי משטר קא שטר, מטבל כמותו כדרכו, ליכא כוית מן החמץ כבדי שהיית אכילת פרס, ששאל כל כוית אכילת פרס ממנה צטיל כמותו לא אלל מן הכותת אלל מעט, או יש זמית או ארבעה, ובההוא פורתא ליכא מן החמץ כוית (שם). שתי מדוכות. שמתבלין מוכין כחוקן פלפלין וצטיל (שם). אלו לתוך אלו. מדוכות. לקרות חולין לור (שם). אמאי אמרין שאני אומר. ותלין לקולא צעון מיתה, ולימא תרומה לתוך חולין נפל וכו' אכ"ל לה איכא כוית תרומה כבילה פרס, אלל ש"מ אי נמי ודאי נפל לא מחייב משום כוית כבדי אכילת פרס אלל מדרבנן, וכי מספקא לן תלינן לקולא (שם). הגה לתרומת תבלין דרבנן. דראשיית דגנך תירושך ויצהרך כתיב (שם). שתי קופות. גדולות וצומן דגן דהויה תרומה דאורייתא (שם). ולפניהן שתי סאין. של פירות (פסחים טו.). ונפלו אלו. הסאין לתוך אלו. הקופות וידוע לנו שהאחד נפל צו ואחד צו ואין ידוע אי זה צו ואי זה צו (שם). מותרין. פירות של קופות החולין, מותרין לור צמתהלה אפילו אין צוקפה כדי להעלות הקאה צלמד ומאה (שם).

מאי בודי. מאי לוקה צכות דקאמר, דאיכא כוית בכדי אכילת פרס. שאם אלל פרס ממנה שיעור ארבעה זביצ' יש צו כוית תרומה, וק"ל דכל שיעור אכילת איסור צין כוית של חבז והם וצין כותבת דיו"ה, מנטרפין אכילת השיעור כבדי שהיה זו, ואלל אלל כחודל חבז וחזר וצשל כחודל עד שהשלים לכוית. אם אין מתחילת האכילה ועד סופה יומר משהיית כדי אכילת פרס כבילה ציטומי. מנטרף והוי כמו שאכלו צבת אחת וחייב, ובהך נמי יש כהן תרומה כדי להצטרף כוית כבילה פרס ממנו (פסחים טו.). ואכילת פרס דאורייתא היא. בתמיה, הא דלמור רננן כוית מייבד כשיעור שהיית אכילת פרס, מי הוי מדלוריימא הלכה למשה מסיני כשאר שיעור, דקא אמרנו לוקה ומתלה משום דאיכא כוית מאיסור צר מיהת (שם). אמאי פליגי רבנן עליה דר"א בכותת. נהי נמי דלא דרשי כל לרבות עירובו, הא אכיל מיהא מאיסור כוית כבדי אכילת פרס (שם). הגה לכותת הבבלי. דלא אכיל כוית מן החמץ כשיעור שהיית אכילת פרס, והא כותת אינו עשוי לאכול אלל לעיל, ואי מתרמי ואכיל ליה ממש דהשתא איכא כוית ממהר להצטרף כשיעור אכילת פרס ממנו, בטלה דעתו. ולאו אכילה היא לחיובי עלה (שם). ואי משטר קא שטר, מטבל כמותו כדרכו, ליכא כוית מן החמץ כבדי שהיית אכילת פרס, ששאל כל כוית אכילת פרס ממנה צטיל כמותו לא אלל מן הכותת אלל מעט, או יש זמית או ארבעה, ובההוא פורתא ליכא מן החמץ כוית (שם). שתי מדוכות. שמתבלין מוכין כחוקן פלפלין וצטיל (שם). אלו לתוך אלו. מדוכות. לקרות חולין לור (שם). אמאי אמרין שאני אומר. ותלין לקולא צעון מיתה, ולימא תרומה לתוך חולין נפל וכו' אכ"ל לה איכא כוית תרומה כבילה פרס, אלל ש"מ אי נמי ודאי נפל לא מחייב משום כוית כבדי אכילת פרס אלל מדרבנן, וכי מספקא לן תלינן לקולא (שם). הגה לתרומת תבלין דרבנן. דראשיית דגנך תירושך ויצהרך כתיב (שם). שתי קופות. גדולות וצומן דגן דהויה תרומה דאורייתא (שם). ולפניהן שתי סאין. של פירות (פסחים טו.). ונפלו אלו. הסאין לתוך אלו. הקופות וידוע לנו שהאחד נפל צו ואחד צו ואין ידוע אי זה צו ואי זה צו (שם). מותרין. פירות של קופות החולין, מותרין לור צמתהלה אפילו אין צוקפה כדי להעלות הקאה צלמד ומאה (שם).

מאי בודי. מאי לוקה צכות דקאמר, דאיכא כוית בכדי אכילת פרס. שאם אלל פרס ממנה שיעור ארבעה זביצ' יש צו כוית תרומה, וק"ל דכל שיעור אכילת איסור צין כוית של חבז והם וצין כותבת דיו"ה, מנטרפין אכילת השיעור כבדי שהיה זו, ואלל אלל כחודל חבז וחזר וצשל כחודל עד שהשלים לכוית. אם אין מתחילת האכילה ועד סופה יומר משהיית כדי אכילת פרס כבילה ציטומי. מנטרף והוי כמו שאכלו צבת אחת וחייב, ובהך נמי יש כהן תרומה כדי להצטרף כוית כבילה פרס ממנו (פסחים טו.). ואכילת פרס דאורייתא היא. בתמיה, הא דלמור רננן כוית מייבד כשיעור שהיית אכילת פרס, מי הוי מדלוריימא הלכה למשה מסיני כשאר שיעור, דקא אמרנו לוקה ומתלה משום דאיכא כוית מאיסור צר מיהת (שם). אמאי פליגי רבנן עליה דר"א בכותת. נהי נמי דלא דרשי כל לרבות עירובו, הא אכיל מיהא מאיסור כוית כבדי אכילת פרס (שם). הגה לכותת הבבלי. דלא אכיל כוית מן החמץ כשיעור שהיית אכילת פרס, והא כותת אינו עשוי לאכול אלל לעיל, ואי מתרמי ואכיל ליה ממש דהשתא איכא כוית ממהר להצטרף כשיעור אכילת פרס ממנו, בטלה דעתו. ולאו אכילה היא לחיובי עלה (שם). ואי משטר קא שטר, מטבל כמותו כדרכו, ליכא כוית מן החמץ כבדי שהיית אכילת פרס, ששאל כל כוית אכילת פרס ממנה צטיל כמותו לא אלל מן הכותת אלל מעט, או יש זמית או ארבעה, ובההוא פורתא ליכא מן החמץ כוית (שם). שתי מדוכות. שמתבלין מוכין כחוקן פלפלין וצטיל (שם). אלו לתוך אלו. מדוכות. לקרות חולין לור (שם). אמאי אמרין שאני אומר. ותלין לקולא צעון מיתה, ולימא תרומה לתוך חולין נפל וכו' אכ"ל לה איכא כוית תרומה כבילה פרס, אלל ש"מ אי נמי ודאי נפל לא מחייב משום כוית כבדי אכילת פרס אלל מדרבנן, וכי מספקא לן תלינן לקולא (שם). הגה לתרומת תבלין דרבנן. דראשיית דגנך תירושך ויצהרך כתיב (שם). שתי קופות. גדולות וצומן דגן דהויה תרומה דאורייתא (שם). ולפניהן שתי סאין. של פירות (פסחים טו.). ונפלו אלו. הסאין לתוך אלו. הקופות וידוע לנו שהאחד נפל צו ואחד צו ואין ידוע אי זה צו ואי זה צו (שם). מותרין. פירות של קופות החולין, מותרין לור צמתהלה אפילו אין צוקפה כדי להעלות הקאה צלמד ומאה (שם).

מאי בודי. מאי לוקה צכות דקאמר, דאיכא כוית בכדי אכילת פרס. שאם אלל פרס ממנה שיעור ארבעה זביצ' יש צו כוית תרומה, וק"ל דכל שיעור אכילת איסור צין כוית של חבז והם וצין כותבת דיו"ה, מנטרפין אכילת השיעור כבדי שהיה זו, ואלל אלל כחודל חבז וחזר וצשל כחודל עד שהשלים לכוית. אם אין מתחילת האכילה ועד סופה יומר משהיית כדי אכילת פרס כבילה ציטומי. מנטרף והוי כמו שאכלו צבת אחת וחייב, ובהך נמי יש כהן תרומה כדי להצטרף כוית כבילה פרס ממנו (פסחים טו.). ואכילת פרס דאורייתא היא. בתמיה, הא דלמור רננן כוית מייבד כשיעור שהיית אכילת פרס, מי הוי מדלוריימא הלכה למשה מסיני כשאר שיעור, דקא אמרנו לוקה ומתלה משום דאיכא כוית מאיסור צר מיהת (שם). אמאי פליגי רבנן עליה דר"א בכותת. נהי נמי דלא דרשי כל לרבות עירובו, הא אכיל מיהא מאיסור כוית כבדי אכילת פרס (שם). הגה לכותת הבבלי. דלא אכיל כוית מן החמץ כשיעור שהיית אכילת פרס, והא כותת אינו עשוי לאכול אלל לעיל, ואי מתרמי ואכיל ליה ממש דהשתא איכא כוית ממהר להצטרף כשיעור אכילת פרס ממנו, בטלה דעתו. ולאו אכילה היא לחיובי עלה (שם). ואי משטר קא שטר, מטבל כמותו כדרכו, ליכא כוית מן החמץ כבדי שהיית אכילת פרס, ששאל כל כוית אכילת פרס ממנה צטיל כמותו לא אלל מן הכותת אלל מעט, או יש זמית או ארבעה, ובההוא פורתא ליכא מן החמץ כוית (שם). שתי מדוכות. שמתבלין מוכין כחוקן פלפלין וצטיל (שם). אלו לתוך אלו. מדוכות. לקרות חולין לור (שם). אמאי אמרין שאני אומר. ותלין לקולא צעון מיתה, ולימא תרומה לתוך חולין נפל וכו' אכ"ל לה איכא כוית תרומה כבילה פרס, אלל ש"מ אי נמי ודאי נפל לא מחייב משום כוית כבדי אכילת פרס אלל מדרבנן, וכי מספקא לן תלינן לקולא (שם). הגה לתרומת תבלין דרבנן. דראשיית דגנך תירושך ויצהרך כתיב (שם). שתי קופות. גדולות וצומן דגן דהויה תרומה דאורייתא (שם). ולפניהן שתי סאין. של פירות (פסחים טו.). ונפלו אלו. הסאין לתוך אלו. הקופות וידוע לנו שהאחד נפל צו ואחד צו ואין